

Dödsgudinnans stenar

Andie Lindskog

Humoristisk fantasy

Copyright © Belvida Bell förlag 2025

Omslag: Snezana Lindskog

1

Vad hände?!

Eldtopparna 850 f.H (alltså före Hivers)

I ett slag svepte ett blågrått moln över världen, och i dess hjärta lurade en explosion av mytiska proportioner. Med en kraft som tycktes kunna splittra själva tidsväven, skakade hela Thiarien. Eldslågor, likt drakars andedräkt, virvlade ut över fältet, förtärande allt grönt i sin väg och lämnade efter sig en svartnad ödemark. Träd knäcktes som stickor.

Ett öronbedövande dån följde, ekande från Eldtopparnas majestätiska höjder. En flock kattdrakar försvann hastigt i panik bort från de högsta topparna, när stenblock stora som hus rasade ner. De krossade marken, och några slog ner i Camatchafloden med en kraft som födde en flodvåg. Vattnet steg och spred sig, och slukade allt i sin väg, en manifestation av jordguden Marduks vrede som rörde om i världens inre.

Och sedan – en tystnad som var så djup att den tycktes bära med sig eko från en annan värld.

Det blågrå molnet skingrades sakta, som om det drog sig tillbaka för att avslöja en hemlighet. Och där, i det avtagande kaoset, skimrade ett par isblå ögon, lika klara som vinterhimlen. En sval vind svepte genom förödelsen, ett märkligt ljud, som lät som en viskande röst.

Klash Ihma!

Allt var över på några ögonblick.

Över en stor yta var den förbrända marken nu fuktig efter den våldsamma vågen som sköljt upp från Camatchafloden. Rök steg sakta i sorgsna slingor mot himlen och skapade böljande dimslöjor över landskapet.

Där floden tidigare hindrats av Eldtopparnas bergsmassiv och gjort en tvär sväng västerut, hade en ny förgrening uppstått när en stora stenblock rasat ner i vattnet och skapat en ny fåra österut. De framforsande vattenmassorna hade plötsligt fått två vägar att ta sig fram. Manacdeltat var bildat.

* * *

Efter en dag som tycktes längre än hundra vädervarv, sjönk dödsgudinnan Asha ner i sin fåtölj, vars mjukhet påminde om en tid då hon själv var dödlig. Hennes tankar snurrade som blad i en höststorm. "Det räcker nu!" utbrast hon, med rösten fylld av en trötthet som inte ens tiden kunde suddas bort.

Sedan början av år 847 före Hivers anlände människor i stor omfattning till Thiarien. Ganska omgående uppstod konflikt mellan dem och kaldinierna som bebott hela landet i årtusenden. En konflikt som pågick i närmare tre vädervarv, och egentligen inte ledde till någon lösning som kunde anses fördelaktig för någon av parterna. Efter långa tider av krigande, som enbart medfört en mängd döda

människor och kaldinier, och förstörda byar och även städer, som i många fall ledde till svält och sjukdomar, hade döds gudinnan Asha insett att hon måste agera.

Hennes dagar innebar eviga turer till den thiariska landmassan för att hämta upp döda.

Det var visserligen hennes uppgift, lika uråldrig som själva Thiramaar, att vägleda själar till deras sista vila. Men även gudar kan känna tyngden av sitt kall, och hon kände hur utmattningen smög sig på, likt en skugga i skymningen.

Hon var oundvikligen på väg att gå in i de svarta molnen!

Det fick verkligen vara nog nu.

Med en vilja så stark att den kunde flytta berg, reste hon sig och stegade mot Harakkas, örnstatyn av svart zirkodiak som stod som en väktare över det förgångna. Hon betraktade den med en blick som kunde se genom själva verkligheten, innan hon beslutsamt tog en av de svarta stenarna – en ögonsten av makt – och dolde den i sin mantels skuggor.

Hon återvände till jordens rike, där krigets eldar brann och blodet flöt som floder. Med en rörelse som bar världens tyngd, slog hon ner sin magiska dödssten, Klash Ihma, på en piedestal av sten mitt i kaoset. Hennes röst skar genom larmet, en dom som inte kunde ifrågasättas.

”Jag offrar härmed Klash Ihma, en av mina mest värdefulla skatter, för att bringa en evig fred mellan människor och kaldinier. Den som vågar trotsa detta edikt, skall utan dröjsmål föras till dödens rike.”

* * *

Under de täta pestskråpen invid floden just där den försvann in i Kellbyskogen, började något sakta röra sig.

”Vad hände?!” hördes en ynkelig röst.

”Va?” sa en annan ungefär lika ynkelig stämma.

”Vad hände?”

”Varför mumlar du?”

”Jag mumlar inte. Jag frågade vad det var som hände?”

”Va?”

”VAD HÄNDE?!”

”Åh ... det piper i mina öron ...”

”Mina också.”

För en stund blev det åter tyst, innan några av de stora bladen långsamt veks undan, och två par stora ögon, präglade av förvirring, spanade ut över förödelsen.

Långsamt blev fler och fler ögonpar synliga under de storbladiga växterna som i kaldiniernas värld kallades skrytblad. Alla såg lika förvirrade ut när de betraktade det totalt förändrade landskapet.

Långt borta på andra sidan det som tills för mindre än ett grönglas sedan varit ett slagfält, skymtade ett antal minst lika förvirrade människor.

Ett grönglas var alltså den här världens benämning på det här med tid. Timmar, minuter och sekunder, sådant som vi ivrigt försöker hålla koll på, existerade inte i

den här världen. Här sa man ett blåglas eller grönglas, och med det åsyftades den tid det tog för sanden att rinna igenom de särskilda bubblor av färgat glas som landets skickliga glasblåsare tillverkat. Sanden i det gröna glaset ansågs ta ganska exakt lika lång tid som det tog innan djävulen Hivers tog sitt sista andetag, efter att Asha lurat i honom förgiftat vin. Det var där och då som den här världens tideräkning tog sin början, och ett grönglas motsvarar händelsevis ungefär en halvtimme i vår värld. Ett blåglas var det dubbla.

Medan röken efter de många brandhårdarna sakta dog ut dränkt av vattenmassorna, betraktade både kaldinier och människor förödelsen från var sitt håll, medan dödsgudinnans budskap långsamt fastnade i medvetandet.

”Dåsa!” hördes en bestämd röst bland kaldinierna. Kaldiniernas hövding Tennak stod på stammen av ett fallet träd och blickade ut över fältet. ”Då går vi väl hem då!”

10

Neibi och den förvirrade trollkarlen

Någonstans i ödelandet mellan Eldtopparna och Thiariens västra kust flöt Lugashfloden och Eldforsen ihop. Den kuperade terrängen där flodvattnet forsade fram genom landskapet gav bra fart i vattnet. Men ju närmare kusten man kom, ju mer planade terrängen ut, och vattenflödet blev allt långsammare och bildade till slut en trögflytande massa som liksom tappade livsgnist. Eller nåt. Det var med knapp nöd som vattnet kunde rinna ut i den lilla Kawoksjön. Följden blev att vattnet i sjön blev praktiskt taget stillastående, vilket innebar att det uppstod en del besvärande lukter. Med rätta kallades den lilla Kawoksjön därför oftast för stinkhålet.

De senaste månvarvens ihållande regn som orsakats av vädergudinnan Siryllis problem, hade åtminstone det goda med sig att det tillfälligt satte fart på vattenflödet mot Kawoksjön. Så under en tid luktade det inte fullt lika illa kring sjön. Något som förvisso förändrades igen, när vädergudinnans problem var löst.

Vid sjöns sydvästra strand låg en gammal borg väl dold i den täta vegetationen. Den hade stått tom sen kriget mot Larothien år 1308. Men om den övergivits på grund av anfallande larothiska horder av krigare, eller helt enkelt på grund av stanken, framgick inte tydligt i de historier som berättades om borgen.

Men borgen hade i alla fall stått obebodd i långt mer än hundraåttio år, när trollkarlen Vergo Fellango på eget bevåg tog den i besittning. Det var sen han som femtioårig yngling kastats ut ur trollkarlsgillet Den Röda Draken med Flammande Vingar. Ja alltså ... Under Sig. Det skedde eftersom han ansågs otillräknelig och lite väl intresserad av opiater.

Vilket i sig snarare borde ha kvalificerat honom till en högre tjänst i det tämligen pårökta sällskapet.

Att det luktade värre än Lugashträsket var dock inget han reflekterade över. Efter att en gång för mycket slagit skallen i den för låga dörrkarmen i hans tidigare bostad, hade han förlorat sitt luktsinne. Helt, faktiskt!

Den gamla borgen hade sedan evigheter fallit i glömska, och naturen hade under åren gjort sitt bästa för att dölja eländet för omvärlden. Det hindrade dock inte Vergo Fellango att hitta dit.

Det var som om han hade näsa för sådana platser. Eller ja, kanske inte riktigt bokstavligt talat då, med tanke på hans taskiga luktsinne.

Men det passade honom utmärkt, att borgen var praktiskt taget omöjlig att upptäcka på lite avstånd. Stanken från sjön bidrog också till att hålla folk på avstånd. Vergo hade i varje fall inte några problem med det.

Vanliga människor hade sen länge glömt dess existens. Vägen mellan Forsthal i söder och huvudstaden Celandine i norr gjorde en rejäl sväng öster om Kawoksjön, liksom för att på ett märkligt medvetet vis undvika eländet, så inga resanden kom heller i närheten av borgen.

* * *

Neibi la handen på handtaget och skulle just öppna dörren, när ett fräsande ljud från rummet fick henne att släppa och förskräckt ta ett steg bakåt.

Hennes första förebrående tanke var en undran över om hon gjort något hon inte borde. Men så snart hon samlat sina tankar kunde hon påminna sig om att trollkarlen Vergo som hon tjänstgjorde hos inte tillhörde de mest välrenommerade magikerna i Thiarien. Misstag som innebar högljudda smällar, önskade blixtar eller att något gick i kras, hörde till vardagen.

Det hade dock den fördelen att smällarna och blixterna ofta åtföljdes av mindre rökmoln som bar med sig lukter som var betydligt behagligare än de som letade sig in i borgen från Kawoksjön.

Till skillnad från Vergo hade Neibi i egenskap av kaldinier ett känsligt luktorgan, så alla lukter som omgav hennes sfär var högst påtagliga.

Den här gången avvek ljudet ändå väsentligt från det vanliga. Oftast brukade det handla om explosioner i varierande omfattning. Det där fräsande ljudet kändes inte riktigt som vanligt.

Neibi samlade sig, tryckte ner handtaget och klev hastigt in i rummet.

"Vad händer?!" sa hon med hög stämma.

Bakom ett stort bord av något obestämbar träslag som var fullbelamrat med diverse böcker, skriftrullar och en variation av nödvändiga attiraljer, även onödiga, ungefär så som det såg ut hos de flesta trollkarlar, skymtade trollkarlen Vergo Fellangos kala hjässa. En tämligen stor rombformad tingest stod mitt på bordet, och från den tycktes små lågfrekventa blixtar stråla åt alla håll.

"Va?!" sa Vergo.

"Jag hörde ett fräsande", sa Neibi. "Vad händer?"

"Jag såg en bild." Vergo gav ett förvirrat intryck. Nu var inte det något direkt ovanligt. Förvirring var något av hans signum, och förmodligen också den egentliga orsaken till att han blivit utkastad från trollkarlsorden *Den Röda Draken med flammande ringar ... Under sig* alltså.

Men just den detaljen var inte Neibi helt införstådd med.

"En bild?" sa hon. "Vad pratar du om?"

"Vild? Vem är vild?"

"Nej! Du sa BILD!"

"Ja, just det. Något stort! Något glödande! Det föll från skyn, fattar du?"

Entusiasmen hos Vergo påminde om den hos ett barn som just smakat sin första honungskaka.

Neibi skakade långsamt på huvudet och bekräftade att det enda hon fattade var att hennes uppdragsgivare var precis lika snurrig som han brukade vara.

"Det är säkert!" fortsatte Vergo. "Jag såg det själv, här." Han pekade på den firsidiga glaskroppen. "Allt stort som händer i världen kan jag se här."

Egentligen var Neibi van vid sin husbondes utfall och märkliga idéer, som sällan hade någon riktig förankring i verkligheten. Ändå var det något kring den där rombusen som förbryllade. Det knastrade och sprakade fortfarande omkring den, och Neibi närmade sig försiktigt det stora bordet för att försöka få en närmare titt.

"Den glödande klumpen har landat", sa Vergo hastigt.

"Vad då landat?" sa Neibi oengagerat.

"Va? Har du handlat?"

"Nej ... du sa landat."

"Gjorde jag? Vem har landat?"

"Inte vet jag. Du sa att den glödande klumpen har landat!"

"Jaha ... ja, just det."

"Jag vet inte vad ..."

"Där!" sa Vergo och pekade på rombusens ena sida. "Ser ut som ... skog? Eller vad? Några buskar? Vad handlar det här om?"

"Jag vet inte", svarade Neibi ärligt.

"De kan inte göra så här!" klagade Vergo.

"Vilka?"

"Vad vet jag?" mumlade Vergo. "De som hanterar de här illusionerna. De måste väl förklara var det sker?"

Neibi pekade på den märkliga glasfiguren.

"Vad är det där egentligen?"

"Ja, det är ju det jag också undrar. Ser ut som skog."

"Nej nej ... jag menar den där glaspylen?" sa Neibi tålmodigt.

"Åh, jasanya här", sa Vergo. "Det är en finurlig uppfinning som min gode vän Cyn kom på. Ja, han var precis klar med den och hade konstruerat två nästan identiska sådana geometriska kroppar, innan ..."

"Innan vad då?"

Vergo stod med sänkt huvud och stirrade på kristallen.

"Ja, innan han ... kollapsade."

"Kollapsade?"

"Ja ... du vet ... vi hade lite kul i källaren ... vet du ... jag hade kommit över lite lunört och ..."

För en stund tystnade Vergo och vände bort blicken.

"Vad hände?" undrade Neibi.

"Ja, det blev nog ... lite för mycket ... Cyn ... klarade det inte riktigt. Dom låste in den stackarn på Abderagården."

"Så ... det var därför du blev utslängd från orden?"

"Utslängd? Nja, jag ville ju vidare ... liksom ..." Han såg på henne med en axelryckning. "För många gamla stofiler i den där trollkarlsorden."

Han tystnade och stirrade åter i kristallrombusen.

"Den här var i alla fall hans uppfinning, och jag lyckades få den med mig. Tyvärr fick jag inte med mig båda, men den här var i alla fall den han kommit längst med."

"Så det är din vän som skapat den där?"

"Just det. Så jag har döpt den till *Morumbus*, efter hans namn. Cyn Moriander."

Neibi stod tyst en stund och betraktade den märkliga glastingesten.

"Nå", sa hon och såg på Vergo. "Men nu är det kvällsmat."

"Kvällsmat?"

"Ja, sånt som levande behöver för att hålla sig ... levande", sa Neibi, men Vergo uppfattade inte sarkasmen.

"Vad? Ännu mer småfolksmat?"

"En kaldinier ..." började Neibi uppgivet.

"Ja ja, jag vet", avbröt Vergo. "En kaldinier livnär sig enbart på rotfrukter, svampar och annat växande elände. Du borde ge dig ut och jaga lite. Tror du skulle gilla det."

"Kommer aldrig på tal."

"Jag skulle i varje fall gilla det", muttrade Vergo. "Så man slapp den där småfolksfödan bara för någon enda dag."